

Դանիել Վարուժան

Գուռը

Իրիկվան մեջ, գյուղին քով,
Կը մըրմընջե գուն ուռիին տակ շըքեղ:
Ջայն կը լեցնե աղբյուրին երգովը բյուրեղ,
Աստղը՝ բյուրեղ արցունքով:

Խորհուրդին մեջ ըսավերին
Կընունքի ջինջ ավագան մ'է կարծես ան՝
Ուր քաղցրորեն կը մըկըրտվի լուսնկան՝
Տըղու մը պես նորածին:

Հոգնաբեկ խումբն եզներուն
Հոն կը դիմե արահետեն ճախճախուտ՝
Ուրկե կը հոսի, ճապաղելով, ջուրն անփույթ՝
Մարգերուն տակ՝ պըսպըղուն:

Կողեր կողի դեմ ահա՛,
Եվ գավակներ գավակներու կ'ընդհարին.
Հանկարծ մոլուցք մ'եղջյուրներու ահագին
Կը տատանի գուռին վրա:

Միահաղույն կ'երկարեն
Վիզերն իրենց, և ռունգերնին հարդամած
Հըստակ ջուրին աղամանդին մեջ մըխած՝

Հավերժորեն՝ կը խըմեն:

Կըմպեն ալիքն անապակ,
Լույս ծյուրումը պարելաներուն սառնակերտ.
Ու չե՛ն խըրչտիր լուսնկայեն՝ որ մերթ մերթ
Կըլողա իրենց բերնին տակ:

Կը վերցընեն երբեմն, հա՛գ,
Հըզոր գլուխնին, ու կը նային սարերո՛ւն...
Կը սորսորա իրենց դունչեն՝ քարերուն՝
Ջուրը, երակ առ երակ:

Անդերդն, հոն, մահակին
Վըրա կըռթնած՝ կը սուլե երգն հեշտօրոր,
Մինչև վետ վետ ցամքե հեղուկը բոլոր,
Մընա մամուն՝ հատակին:

Կերթան հետո, օրորուն,
Գոմին խաղաղ գավիթին մեջ պատկելու.
Կը կարկաջե գյուղամեջեն, գերդ առու,
Չանգակն իրենց վիզերուն:

Ու երբ դարձյալ գան առտուն
Պիտի գըտնեն հըսկումին տակ ուռիին
Գուռը նորե՛ն լեցված երգովն աղբյուրին,
Եվ արցունքովն աստղերուն: